

ÖVERSÄTTNINGAR

Kapitel 1: Tiiina eller Tajna?

"I had started to notice that northern football fans who were in London to follow their team were coming into the store to buy records."

"Jag hade börjat märka att fotbollsfans från norra England kom in i butiken för att köpa skivor. Men de var inte intresserade av den senaste utvecklingen inom den svarta amerikanska musiken [utan bara bra danslåtar]. Jag hittade på namnet som ett hjälpmedel för mina medarbetare. 'Om du har kunder från norr strunta i de senaste hitlåtarna, och spela bara vad de vill ha – Northern Soul.'"

Kapitel 6: Underverk

"Estelle was a very generous woman"

"Estelle var en mycket generös kvinna. Hon var generös med sin tid, och med goda råd. Jag tror att hon låg bakom rasharmonin på Stax. Du kände aldrig någon *back-off* från Mrs. Axton, ingen skillnad för att du var svart och hon var vit. Hon fick dig att känna dig trygg i en stad där motsättningarna annars var stora. Hon var som en mor för oss alla."

"We never saw color, we just saw talent."

"Vi såg aldrig till hudfärg, vi såg bara talang."

"Estelle looked around their new neighborhood."

"Estelle såg sig omkring i sin nya omgivning och med sin medmänskliga fantasi såg hon potential, talang och möjligheter. Hon började att skapa en trädgård."

Kapitel 7: 24 bilder

"It's called the pawnshop economy of the ghetto."

"Jag tror inte att han tjänade någonting på sina sånger. [...] Så han gjorde vad han måste göra. I ghettet kallas det pantbanksekonomin."

"How will I know when Larry Williams gets here?"

Aaron: "Vi klev av bussen i Hollywood, och Cyril, som aldrig träffat mannen, frågade: 'Hur vet jag vem som är Larry Williams?' 'Oroa dig inte, *bro*,' sa jag. 'Du kommer att fatta.' En minut senare kommer *my man*, körande en babyblå Rolls cabriolet stor som en båt, med en bredbrättad vit päls hatt på huvudet, guldpläterade solglasögon framför ögonen, och en glittrig guldkostym större än solen i Kalifornien. Cyril bara gapade." Cyril: "För det mesta var han borta från musikbranschen. Han hade blivit hallickarnas kung. 'Jag är i en *business*, sa han stolt,' där jag inte behöver betala Uncle Sam. Jag har beslutat att utnyttja andra istället för att själv bli utnyttjad."

Kapitel 8: Hemma hos Elvis

"That became a shot heard around the world."

"Det blev en explosion som hördes världen runt eftersom det var första gången en svart och en vit person rörde vid varandra på bästa sändningstid. Och det skapade en stor ilska bland de mycket trångsynta reklamänniskorna från Chrysler Motors. De ville att scenen skulle tas bort ur showen och saken blev mycket kontroversiell i tidskrifter som Newsweek och Time."

"I was convinced after the Petula Clark-Belafonte special."

"Jag var övertygad om att jag efter Petula Clark-Belafonte incidenten aldrig skulle få jobba i Hollywood igen. Det var ungefär 100 personer som sa: 'Du korsade en osynlig linje, och var och en som gör något kontroversiellt blir omedelbart straffad av de som bestämmer.' Men det visade sig vara den lyckligaste händelsen i mitt liv."

"I really liked him. I thought Elvis was one of the nicest, kindest, funny guys."

"Jag gillade honom verkligen. Jag tyckte Elvis var en av de trevligaste, snällaste och roliga killar som jag träffat. Han hade visserligen inte gått på college men han var absolut *street smart* och beläst."

"We were in the piano room at the time."

"Just då var vi i pianorummet, men hela kvällen hade vi en konstig känsla av att något var fel. Sedan tillbringade vi i princip hela natten med att tala om Kennedy-morden, på både Bobby och John."

"I asked them go home and write a song."

"Jag bad dem att gå hem och skriva en låt byggd på den filosofi som jag hörde från Elvis personligen. Att vi alla har lika värde. Att vi förtjänar alla att gå hand i hand med våra bröder, och allt det där."

"And he said how much he loved it."

"Och han sa hur mycket han älskade showen, och han sa att han aldrig någonsin skulle spela in en låt som han inte trodde på och att han aldrig mer skulle göra en film om han inte passionerat kände något för manuset. Och jag sa: 'Jag hör vad du säger och jag hoppas att du är stark nog att leva upp till det' eftersom jag hade observerat Elvis i hans förhållande till *the Colonel* [hans manager], och jag visste inte om Elvis hade många verkligt nära vänner. Jag jämförde honom med Hamlet, som var rädd för att gå ut i den verkliga världen, eftersom han var avskild och isolerad."

Kapitel 9: Dry Cleaning

"When I realized the demand for records was more than for appliances."

"När jag insåg att efterfrågan på skivor var större än för elektronik, så struntade jag snart i apparaterna och koncentrerade mig på skivor."

"At the time, a lot of the best blues and jazz records."

"På den tiden kom många av de bästa blues- och jazzskivorna från västkusten. Jag hade en vän som var konduktör på [järnvägslinjen] Sunset Limited. Varje gång han åkte till Los Angeles, så tog han med sig tillbaka några exemplar av de senaste skivorna. Om jag tyckte att något var bra, så bad jag honom köpa två- eller trehundra exemplar nästa gång han skulle till västkusten."

"That was the start of what eventually became known as the New Orleans Sound."

"Det var starten på vad som så småningom blev känt som *the New Orleans Sound* med gitarren som dubblar basen, precis som baryton- och tenorsaxofonerna förstärker basriffen, vilket gör det till en verklig kompakt ljudbild. Det blev känt som 'Cosimo's Sound' men det var musikernas *sound* eftersom de spelade."

"We didn't have a sense of creating history."

"Vi hade inte en känsla av att skapa historia, vi hade bara kul och gjorde något som vi gillade. Vi kunde betala hyran och köpa mat, det var allt som var viktigt för oss på den tiden. Vi förstod inte mycket av musikbranschens realiteter."

Kapitel 10: Kartong i skorna

"When you go inside and stand next to the change machine."

"När du går in och står bredvid växlingsmaskinen så är du mer eller mindre på den plats där Earl Palmer uppfann det *back beat* som förändrade världen."

"Roy was doing pretty bad when rock and roll came in."

"Det gick dåligt för Roy när rock'n'rollen kom. Roy var mer eller mindre en äldre typ av bluesångare, och den stilen höll på att dö ut. Jag bodde på baksidan av St. Bernard Avenue, och Roy bodde precis runt hörnet. Han kom till mig en kväll och sa, 'Man, kan du hjälpa mig att få kontrakt med Imperial?'"

"Hey, Billy, you sing pretty damn good."

"Hey, Billy, du sjunger jätligt bra, varför försörjer du dig inte på det istället för att boxas? Du kommer aldrig att bli en bra boxare. Du slår hårt, men du står inte ut med att se blod och det vet alla. Jag såg det i kväll, du borde ha slagit ut din kille i fjärde ronden, men när du såg blod så fegade du ur."

"But one night I was caught by the guard."

"Men en natt haffades jag av en vakt. Jag skakade av mig honom, och flydde. Sedan gick jag till en nattöppen bio och satte mig för att sova. Nästa dag beslutade jag mig för att ställa upp i en amatörtävling på Million Dollar Theater, där förstapriset var 60 dollar."

"One night at the club I saw a guy who sang the blues."

"Men en natt på klubben såg jag en kille som sjöng blues. Medan han sjöng började folk att kasta upp halvdollars, dollarsedlar och även fem-dollarsedlar på scenen. Så min trummis sa till mig: 'Varför sjunger inte

du också blues?' Så jag lärde mig några låtar, bland annat *When My Man Comes Home* och Billy Eckstine's *Jelly Jelly*."

"I wrote it for my trumpeter Wilbert Brown."

"Jag skrev den för min trumpetare Wilbert Brown. Han sjöng den, eftersom jag inte sjöng blues."

"The announcer had already introduced the song."

"Hallåmannen hade redan introducerat låten och vi väntade alla på att Wilbert skulle komma fram till mikrofonen, men när jag vände mig om såg jag honom sitta framåtlutad. Han hade akuta magproblem och kunde inte sjunga."

"One of the club owner's wives had a crush on me."

"En klubbägarers fru var kär i mig. På den tiden var Galveston, Texas, en totalt segregerad stad, vilket gjorde det nödvändigt för mig att undvika alla närmanden från en vit kvinna. Kvinnan började dock att dricka häftigt en kväll, och blev mycket enträgen och sa att hon ville ha mig, och om jag gjorde motstånd skulle hon säga till sin man att det var jag som var angriparen. Jag hade inget annat val än att fly. Jag återvände till min hemstad New Orleans."

"I was desperate for money and I didn't even have bus fare."

Jag var i desperat behov av pengar och hade inte ens tillräckligt till en bussresa. Men jag hade hittat en vänlig gammal dam som lät mig att bo hos henne i ett litet rum i ett slitet hus långt ifrån centrum. Jag promenerade ungefär sju eller åtta *miles* för att kunna se Wynonie Harris. När jag kom fram till klubben hade jag inte pengar till entréavgiften. Då såg jag att andra artister fick gå in gratis om de lovade att uppträda i showen. Jag sa till mannen vid dörren att jag var en sångare från Galveston, Texas, och att jag gärna ställde upp som gästartist. På det sättet fick jag komma in gratis. När jag kom in sökte jag genast upp Wynonie Harris. Jag närmade mig honom och sa: 'Mr. Harris, mitt namn är Roy Brown och jag har en låt som ni säkert kommer att gilla'. Han bara tittade på mig och mumlade någonting om att 'jag är upptagen nu, grabben'."

"I was very young and very anxious."

Jag var mycket ung och mycket angelägen, bara 22 år gammal på den tiden. Jag hittade klubbens konferencier och förklarade att jag ville göra min låt *Good Rockin' Tonight* när det blev min tur i showen. Det var inga problem.

"I was an instant hit with the tune."

Låten var en omedelbar succé. Jag fick gå upp flera gånger och sjunga den. Ägaren erbjöd mig en plats i showen och jag accepterade. Jag var mycket glad. Jag var säker på att Wynonie Harris skulle vara imponerad av låten och nu ta emot den, men till min bestörtning tackade han fortfarande nej. Jag kände mig avvisad och förtvivlad, och förklarade min situation för en av musikerna på klubben. Han föreslog att jag skulle gå ett par kvarter längre ner på gatan och tala med sångaren och pianisten Cecil Gant.

"When I arrived, Cecil was on his break."

När jag kom fram så hade Cecil paus i sin show. Han var mycket sympatisk och förstående. Han bad mig stanna kvar tills hans show var slut och sedan skulle han lyssna på min låt. Han höll sitt löfte, och spelade till och med piano när jag sjöng låten. När jag slutat så hoppade han upp från pianot, tog mig i handen och sa: 'Följ med här, grabben!' Klockan var ungefär fyra på morgonen men Cecil tog mig till en telefonautomat och ringde upp Jules Braun, som var chef för ett nytt skivbolag i New Jersey, kallat DeLuxe Records. Cecil ringde *collect* [mottagaren betalar], fick Mr. Braun upp ur sängen och sa till honom: 'Jag ber om ursäkt för att jag ringer vid den här tiden, men jag vill att ni lyssnar på ett nytt sound och en ny låt. Den här unge mannen heter Roy Brown.'

"Along comes Wynonie Harris."

In i handlingen stiger Wynonie Harris. Han spelade in Browns sång 1947, en inspelning som kom att bli en av de viktigaste i musikhistorien. Han uppfattade Browns ironi om pastorerna som "rockade", men för att förstärka parodin ändrade han också rytmen till en gospel i *uptempo* takt, på så vis blandade han blues och gospel på ett uppseendeväckande sätt. Skillnaden mellan Wynonie Harris och Browns versioner är den markerade rytmen på andra och fjärde takten, som hörs i handklappningarna i Wynonies version, och som funnits i snabb gospel i årtionden. När Wynonie Harris version av *Good Rocking Tonight* spelades in i december 1947, och kom in på listorna 1948, så startade den en revolution.

"No one inspired me more than Roy Brown."

"Ingen inspirerade mig mer än Roy Brown. Brown hade dynamiken. Jag härmade honom när jag först började, och det är främsta anledningen till att jag kunde sjunga hårt och kraftfullt. Jag fick kraften och drivet från honom och kombinerade det med min gospelbakgrund. Därifrån kommer soul."

"Elvis was on the bandstand just playing and singing."

"Elvis var på scenen och spelade och sjöng. Men ingen brydde sig om honom."

"The bartender gave him a piece of brown paper."

"Bartendern gav honom en bit brunt papper och Elvis skrev sitt kontonummer på det och \$1 600 och undertecknade det. Jag tog pappret till banken nästa dag och fick pengarna."

"Roy thought he was broke."

"Roy trodde att han var pank. Men han hade en kapabel hustru, som visste hur man får saker gjorda. Hon hade en förskola i Kalifornien och de levde mycket bra. Hon var den typ av kvinna som vet hur man hushållar med pengar. Roy levde mycket bra, det gick ingen nöd på honom."

"A song that is claimed to be written by Joel Harris, a Galveston school teacher."

"En sång som hävdas vara skriven av Joel Harris, en lärare från Galveston."

"I'm not aware that any concerted effort has been made to find Harris."

Jag känner inte till att några större ansträngningar har gjorts för att hitta Harris, i varje fall inte av mig. Men du har rätt, det är häpnadsväckande hur en sidokommentar har förvandlats till "fakta" genom åren. Naturligtvis ifrågasatte Roy Brown påståendet eftersom han var registrerad som upphovsman och sången var en bra inkomstkälla genom åren. Jag antar att han kunde behålla rättigheterna till sången. Det enda jag kan tillägga är att Candy Green framstod som en mycket trevlig man och en pålitlig källa. Jag vet att Mike Ledbitter tyckte detsamma.

Kapitel 11: 83 dagar

So Robey said, "We don't need Eddie to put out records on Gatemouth."

Så Robey sa 'Vi behöver inte Eddie för att ge ut skivor med Gatemouth. Vi kan ge ut dem själva.' 'Kan vi?', sa jag. 'Javisst,' sa han. 'Hur gör man en skiva?', frågade jag. 'Fan, jag vet inte,' sa Robey, 'det får du ta reda på.' Det är hela protokollet från grundandet av Peacock Records.

"I never could stand up and be counted."

"Jag räknades aldrig. Och jag utkämpade för många andra strider för att dessutom ta strid med branschen för att låta den få veta att någon annan än Don Robey gjorde någonting. För det första så accepterades kvinnor inte, unga kvinnor ännu mindre, och svarta kvinnor [på viktiga poster] hade ingen i branschen hört talas om. Så jag var en trippelminoritet."

I know well your articles in Blues&Soul.

Jag känner väl till dina artiklar i Blues&Soul. För vissa artister var detta första gången någon skrev om dem och på den tiden fanns ingen annan information. Jag har alltid tyckt att det var fantastiskt att se att någon så tidigt som 1968 rapporterade om Chicago-artister som Syl Johnson, Johnny Sayles, Maurice & Mac etcetera. Du var en pionjär som banade väg genom vildmarken och jag var en senare nybyggare som asfalterade stigarna.

Kapitel 14: Dew Drop

"Patsy's theme was 'Hip Shakin' Mama'".

"Patsys signatur var 'Hip Shakin' Mama'. Husbudet spelade den varje kväll. Han brukade vara klädd i en vacker klänning och peruk med axellångt hårt. Patsy var över 1,80 lång och var atletiskt byggd, men inte på ett macho sätt."

"Han gav mig tips om hur man använder smink, vilka kläder som passar, hur man rör sig på scen, och hur man ska gå på och av scenen."

"And then there was Patsy, a female impersonator."

Och så var det Patsy, en kvinnoimitatör som också arbetade på Dew Drop Inn. Han brukade sjunga en låt som hette *Hip Shaking Mama* och han kallade sig själv *the Toast of New Orleans*. Han hade ett gammalt vaccinationsärr på armen stort som en halvdollar, och jag tyckte verkligen inte att han såg bra ut. Han rakade inte ens av sig mustaschen! Han brukade ta på sig klänning och sjunga *Oh, well, oh well, I feel so fine today*. Men han såg inte feminin ut, liknade inte en vacker kvinna. Han såg ut som en kvinna som blivit slagen med en

bråda och sedan inte tillfrisknat. Jag hade aldrig någon relation med honom. Jag kände ingen som ville ha Patsy.

"You see, even artists who weren't playing at the club stayed at the Dew Drop."

"Du förstår, även artister som inte spelade på klubben bodde på Dew Drop eftersom det var bästa svarta hotellet i området. Även en hel del av banden som Frank skickade ut på jobb kom tillbaka till Dew Drop efter spelningarna. Patsy pekade ut vilka som var i publiken och kallade alla 'stora stjärnor' innan han bad dem komma upp på scen. En kväll var jag på scen med Bobby Bland, Little Willie John och ungefär 15 andra musiker. Ibland kom man inte ifrån Dew Drop förrän klockan nio på morgonen."

Kapitel 18: Route 66

Route 66 Records reissues forgotten but essential records.

Route 66 Records återutger bortglömda men viktiga skivor inom Rhythm & Blues. Detta var den mest populära afroamerikanska musiken för dans och underhållning efter andra världskriget, och motsvarigheten till förkrigsjazz och blues. Route 66 stöder också aktivt upphovsmännen till denna konstart.

Kapitel 19: Cajun country

"True Love, your boy's got religion. He set the church on fire!"

"True Love, din pojke har gåvan. Han skapade extas i kyrkan!"

"You black bastard, what did you think you were doing?"

"Din svarte jävel, vad trodde du att du gjorde? Det var inte en andlig sång du sjöng."

Kapitel 20: Hard Luck Blues

"The best show I saw was at Stockholm's Glädjehuset."

Den bästa showen jag såg var på Glädjehuset i Stockholm. Det tog Roy bara några minuter att förvandla detta stora dansställe för ungdomar till *Savoy Ballroom* i Harlem. Musikkritikern på Sveriges näst största kvällstidning hoppade upp och ner och skrek: 'Det här är fantastiskt.' Efter två timmar var konferencieren tvungen att dra Roy av scenen. Han avslutade med att säga: 'Den bästa show jag sett på denna scen.' Jag håller med. Och ändå har både B.B. King och Muddy Waters varit där...

Kapitel 21: Spåren

"Boogie Woogie Music has been called the true father of rock and roll."

Boogie Woogie har kallats rockens verkliga fader och är med rätta erkänd som en av de mest vitala och revolutionerande delarna i hela populärmusikens historia. Den sanna historien om dess utveckling är av global betydelse, både faktamässigt och kulturellt.

It is said that Henrietta Swanson, granddaughter of Peter Swanson, once boarded the river packet at Swanson's Landing.

Det sägs att Henrietta Swanson, barnbarn till Peter Swanson, en gång gick ombord på flodbåten vid Swanson's Landing och åkte hela vägen till St. Paul, Minnesota utan att någon gång behöva stiga i land.

Kapitel 22: Huddle

"In this general area is where the blues singer and guitarist Huddie 'Leadbelly' Ledbetter first heard barrelhouse pianists playing boogie-woogie."

.... mellan 1872 och 1876, hade Texas & Pacific Railroad lagt spår väster om Shreveport vid Marshall och norr om Shreveport vid Texarkana. Häromkring, eller i Caddo County, eller i själva Shreveport hörde bluessångaren och gitarristen Huddie 'Leadbelly' Ledbetter för första gången *barrelhouse* pianister spela boogie woogiens basgångar 1899 (eller 1901, beroende på källa).

"He was too young, too handsome, too powerful."

Han var alltför ung, för vacker, för stark. Kvinnorna kunde inte lämna honom ifred, och han kunde inte lämna dem ifred. Men genom alla äventyr höll sig Huddie nära sin musik. Han rymde från fängelset, han vandrade omkring, han gifte sig och gifte om sig, han plockade bomull och arbetade som bilförsäljare; allt detta var en del av hans liv, men märkligt underordnat den viktigaste drivkraften – behovet av att lära sig flera låtar, och längtan efter att framföra dem, var som helst.

"We Brits have as much right to be here as anyone else because – whisper it – we invented Americana."

"Vi briter har lika stor rätt att vara här som någon annan, eftersom – viska det – vi uppfann *Americana*."

"The roots of American music, carried across the ocean by Ken Colyer, were being brought back home."

"Rötterna till amerikansk musik, transporterade över havet av Ken Colyer, hade förts tillbaka hem."

Kapitel 25: Partyprinsen

"Amos was gay, but easy to get along with."

"Amos var gay, men lätt att ha att göra med."

"She was rich. She had a garage."

"Hon var rik. Hon hade ett garage. Och hon ägde lägenheten där jag bodde. Hon lagade middag och tog hand om min hund. Senare frågade hon om hon fick ge mig ett piano. Men jag älskade henne inte, det var ett affärsaktenskap. Och vi bröt upp efter några år."

"Charlie was the romantic type."

"Charlie var den romantiska typen och sjöng i en mer romantisk stil. Jag var den tuffe boogie-mannen som skrek ut en blues."

"Amos Milburn was the only blues singer I tried to sing like."

"Amos Milburn var den ende bluessångare som jag försökte härma."

"Milburn and his gang of five played every Houston joint."

Milburn och hans femmannaband spelade på varje hak i Houston: *the Peacock*, *the Boston Lion*, och *the Big Apple*, men de hyste en speciell tillgivenhet för en rustik campingplats utanför stan, komplett med picnic-platser, sexton campingstugor för uthyrning och en utspisning som serverade friterade råkor, biff och kyckling hela natten. Även om stället formellt kallades *Sid's Ranch*, så kokade Milburn ihop en signaturmelodi för platsen kallad 'Chicken Shack Boogie', ett stilsäkert porträtt av en klassisk sylta på *the chitlin circuit*.

"Amos Milburn started playing at nine P.M., and the people began streaming in."

Amos Milburn började spela vid niotiden på kvällen, och människorna strömmade till. Ben och jag såg alltihopa. Folk gick in genom en dörr, fick sin hand stämplad, hörde lite musik, och ledsagades sedan ut genom den andra dörren. Promotorn hade sålt ungefär 700 biljetter till denna lokal med plats för 300. Petersburg var en torrlagd stad vid den här tiden (alkohol var strängt förbjudet), men innehavaren hade ett rikligt förråd av hembränt, som hans gäster glatt konsumerade. Restaurangen där det serverades stekt kyckling var fullpackad hela natten. Samtidigt hyrde killar och tjejer plats i campingstugorna per timme, vad som försiggick därinne kan man bara fantisera om.

Ben och jag började tala om hela scenariot: med den sammanlagda intäkten från biljettförsäljning, hembränt, stuguthyrning och stekt kyckling så gjorde sig promotorn en rejäl hacka. Det här var inte bara en enkel konsert, det var ett helhetskoncept, en karneval för alla sinnen.

Dansen var nästan över när vi hörde en kvinna utanför säga god natt till promotorns hustru, som arbetade vid restaurangens kassaapparat.

'God natt, Mabel,' ropade kvinnan. 'Ses vi i kyrkan imorgon?'

Innehavarens fru tittade upp och svarade: 'Jag tror inte det, raring. Jag kommer att vara uppe till sent och räkna pengar.'

"He had a very bad habit of getting vulgar on the mike."

"Han hade en mycket dålig vana att bli vulgär framför mikrofonen. Jag sa till Wynonie: Om du säger något tarvligt, så måste jag ge dig böter. Ingen, sa han, ger mig böter. Och visst, på måndagen var jag tvungen att ge honom 100 dollar i böter. Jag tvingades att stänga av mikrofonen också. Han var en smaklös person och flickorna bara kastade sig framför honom. Han kunde ligga med en flicka och om han träffade henne nästa dag så sa han bara: Stick iväg, *bitch*."

"For more than ten years, from 1946 to 1957, Amos Milburn cut some of the toughest records in the history of rock 'n' roll."

Under mer än tio år, 1946-1957, skapade Amos Milburn några av de tuffaste skivorna i rockhistorien, byggda på en rå elgitarr, en berusad tenorsax (vanligtvis spelad av den store Maxwell Davis), och Milburns piano och röst. I *Walking Blues* (1950) och *Roll Mr Jelly* (1952), skryter han om vilket fantastiskt knull han är. (I den

första låten, sjöng han om att väcka kvinnor från de döda bara genom att skaka sin kuk vid deras lik.) I *Let's Rock Awhile* (1951) och *Rock, Rock, Rock* (1952) hjälper han till att definiera de klassiska rocktexterna som några år senare skulle få de vita att tappa fotfästet.

"Funeral services for Amos Milburn."

Begravningshögtid för Amos Milburn, 'the Chicken Shack Boogie Man', kommer hållas klockan 11:00 i Houston. Milburn, 52, dog på ett sjukhus i Houston under torsdagsmorgonen [3 januari 1980]. Gudstjänst i Houston blir i Wright Grove Baptist Church.

Kapitel 26: Minnet av Jimmie

"I couldn't do no yodelin', so I turned to howlin'."

"Jag kunde inte jodla så jag ylade istället."

Kapitel 27: Billy och Richard

"But when it's over, get out of town."

"Jag tror att gamla artister säger: 'När du är i en stad och arbetar så är ljuset på dig. Du respekteras. Men när det är över, så se till att komma ut ur stan så fort som möjligt. Annars förlorar du din popularitet.' Och jag levde efter den principen."

"You could go from one club to another."

"Du kunde gå från en klubb till en annan: Poinciana, Kongo, Zanzibar och VFW runt hörnet på Piedmont. Sedan fanns det teatrar: The 81 på Decatur var den enda som hade levande underhållning."

"I did whatever was popular on the jukeboxes."

"Jag gjorde vad som var populärt på jukeboxarna: Wynonie Harris, Dinah Washington, Joe Turner, Buddy och Ella Johnson."

"James Brown is going to change himself into a woman."

"Så sent som förra veckan cirkulerade ett rykte bland tonåringarna om att James Brown är på väg att förvandla sig till kvinna, och nu har det spridit sig även bland de vuxna."

"One can hear what an incredible live performer Wright was."

Trots den knastriga acetatskiva den tagits från, så kan man höra vilken en otrolig liveartist Wright var. Lyssna på hur han vrålar till publiken och hur publiken reagerar och skriker tillbaka. Det är synd att det finns så få liveinspelningar från denna epok. Så fort någon pluggar in en gitarr nuförtiden så finns det elva personer med videotelefoner som spelar in det. Men från när amerikansk populärmusik stod på toppen så finns det väldigt få liveinspelningar, av blues, R&B och tidig rock.

"He started singing and he was so good. I loved it."

Jag åt lunch i kaféet på Club Matinee när någon kom in och sa. 'Johnny, du måste bara komma och se den här killen.' De hade lite underhållning. Så jag gick in till klubben och ser denna uppseendeväckande person, snygg och mycket feminin, med en stor och hög frisyr. Han började sjunga och han var bara så bra. Jag älskade det. Han påminde mig om Dinah Washington. Han gjorde ett par saker, sedan gick han ner på golvet. Jag tror till och med att han gick ner i spagat, men jag kanske minns fel. Jag kommer bara ihåg det som vackert, bisarrt och exotiskt. Och när han var klar sa han: "Det här är Little Richard, kungen av blues'. Och sedan la han till: 'Och drottningen, också!' Jag visste då att jag tyckte om honom. Han var bara för bra. Han var ny för många människor då, och de kunde bara säga, 'Jösses, det där var någonting helt annorlunda.'

"Until he got his own band, my band would back him."

Tills han fick sitt eget band så kompade mitt band Billy Wright. *Well*, Little Richard kom till stan och han hängde efter Billy, och kopierade honom. Han modellerade sig själv efter Billy. Han gick som Billy gick, och han hade sitt hår på samma sätt som Billy. Och vi brukade göra en liten turné söderut genom Georgia med en kille som kallades Snake, vi hade en liten vaudeville show. Och Richard brukade sjunga i showen. Då och då gav Billy honom en dollar så att han skulle kunna köpa en tallrik bönor och en muffin. Och ibland fick han sova i min combi.

"He influenced me a lot. He really enthused my whole life."

Han påverkade mig mycket. Han förgyllde verkligen hela mitt liv. Jag tyckte att han var den mest fantastiske underhållare jag någonsin sett. Hans gospelinfluerande skrik och gråt gjorde ett enormt intryck på artister i och

omkring Atlanta. (...) Hans makeup var verkligen någonting extra. Jag fick reda på vad det var och började använda den själv. Den kallades Pancake 31.

“What I remember about those sessions is how physical they were.”

Vad jag kommer ihåg från dessa sessioner är hur fysiska de var. Du måste komma ihåg hur Richard spelade – kan du tänka dig att matcha det? Jag ska säga dig, den enda anledningen till att jag började spela vad de kom att kalla rock-and-roll beatet var att jag försökte matcha Richards högerhand. Ding-ding-ding-ding! Det jag gjort mest tidigare var en *shuffle* eller långsamma *triplets*.

“I should have been playing that rock beat.”

“På Tutti Frutti kan du höra mig spela en shuffle. När jag lyssnar på det nu är det lätt att höra att jag borde ha spelat det där rockbeatet.”

“Little Richard didn't write none of 'Tutti Fruitti'”

“Little Richard skrev inte något av 'Tutti Fruitti'. Jag ska berätta exakt hur det gick till. Jag bodde på Galvez Street, och min väninna och jag gillade att gå ner till affären och köpa glass. En dag såg vi den nya smaken, Tutti Fruitti. Genast tänkte jag, 'Jösses, det är en bra idé för en sång.' Så jag höll det i bakhuvudet tills jag kom till studion den där dagen. Jag skrev också baksidan av 'Tutti Fruitti', 'I'm Just A Lonely Guy' och en spiritual, 'Blessed Mother', allt på samma dag.”

“They didn't want me to be in the white guys' way.”

De ville inte att jag skulle vara i vägen för de vita killarna. Jag kände att jag förpassades in i ett hörn av rhythm&bluesen, så att jag inte skulle stå i vägen för rockarna eftersom det var där pengarna fanns. När 'Tutti Frutti' kom ut behövde de en vit rockstjärna för att stänga mig ute från vita hem eftersom jag var en hjälte för vita tonåringar. De vita ungdomarna hade Pat Boone uppe på byrån och mig i byrålådan eftersom de gillade min version bättre, men deras familjer ville inte veta av mig eftersom de inte gillade min image.

“It's not always easy to see the seams in history.”

“Det är inte alltid lätt att se skarvarna i historien, gränsen för vad som kom före och vad som kom efter. Men detta var just en sådan skarv. Det är då som, för att parafrasera Keith Richards, en tidigare svartvit värld fylls med färger som vi fortfarande försöker hitta ord för. Och det krävs en så farlig sång som 'Tutti Frutti' för att ha den kraften.”

Kapitel 28: Bluesmännen

“When I realized there was no book about the blues, particularly about the acoustic rural blues, it was obvious I had to write one.”

Först skrev jag bara baksidestexter till de skivor jag 1954 hade börjat spela in på landsbygden i Södern. Men när jag insåg att det inte fanns någon bok om bluesen, i synnerhet den akustiska country bluesen, så var det uppenbart att jag var tvungen att skriva en. När jag började skriva The Country Blues under våren 1959 hade jag aldrig skrivit något liknande förut – eftersom New Orleansboken var en samling av många korta biografiska skisser – men det var en bok som verkade skriva sig själv.

“They might become enthusiastic enough to take on some of the research.”

Under de långa månader som jag den vintern tillbringade med köra ändlösa *miles* genom Södern kände jag mig mycket ensam. Jag insåg att jag försökte göra ett jobb som var alltför ambitiöst för en enda person. Jag bestämde mig för att jag med boken skulle försöka få läsarna att förstå hur mycket som fanns kvar att upptäcka. Förhoppningsvis skulle de bli tillräckligt entusiastiska för att ta över en del av den fortsatta forskningen.

“I always had the feeling that there were so few of us, and the work so vast.”

Jag hade alltid känslan av att vi var så få, och arbetet så stort. Det är därför jag skrev böckerna som jag gjorde – jag romantiserade sökandet efter gamla bluesångare. Jag sa, 'Hjälp! Det här jobbet är verkligen stort, och jag behöver massor av assistans!' Jag överdrev verkligen, men det fungerade!

“Skip James was like a non entity, nobody I talked to knew who he was.”

Under tiden jag gick på college vid Belhaven i Jackson, så arbetade jag som sportjournalist på helgerna. När tidningen skickade mig upp till deltat för att skriva om någon match i football, så knackade jag på hos folk, köpte skivor och frågade människor om de visste något om Robert Johnson, Skip James, Son House eller Charlie Patton. De flesta hade aldrig hört talas om Robert Johnson, alla kände till Charlie Patton och Skip James var som en icke-existerande välnad, ingen jag talade med visste vem han var.

“The guys in the east who had record companies were also looking.”

"Killarna på östkusten som hade skivbolag sökte också efter Skip James vid den här tiden. Det här var 1964, och ingen visste om han fortfarande levde eller något annat om honom."

"I bought Skip James for \$200."

"Jag köpte Skip James för 200 dollar."

"I picked up a TIME magazine one day."

"Jag plockade upp tidskriften TIME en dag och där stod det: Skip James och Son House återfunna! Jag var förkrossad. Jag hade letat efter den här mannen [Skip James] i över ett år. Att hitta honom var mycket viktigt för mig. Jag ville skriva om dessa killar, och jag ville få äran av att ha hittat dem."

"These songs meant the world to me."

"Dessa sånger betydde allt för mig. Jag kände att det fanns mer sanning i dem än i någon bok jag hade läst om Amerika, eller i någon film jag sett. Jag försökte att beskriva, mer som i en dikt än i en 'dokumentär', vad som berörde mig så djupt i deras låtar och röster."

Kapitel 29: New York Times

"Mr. Brown has been particularly well served by two releases on the Swedish Route 66 label."

Mr. Brown har tillgodosetts särskilt väl på två utgåvor från svenska Route 66, 'Laughing But Crying' och 'Good Rocking Tonight'. Den första av dessa skapade så mycket intresse för Mr. Browns musik i Europa att han kontaktades i Kalifornien och bokades för en Europaturné. Och undra på det, hans gamla inspelningar visar att han var en absolut lysande sångare, med en röst av operaklass och en massa helt egna trick i textbehandlingen. Han var verkligen en avgörande influens för Elvis Presley, som spelade in 'Good Rocking Tonight' 1954. Och Mr. Brown var kanske den mest betydelsefulla inspiratören för några av de viktigaste svarta sångarna på 50-talet – Clyde McPhatter, BB King, Bobby "Blue" Bland.

"One suspects there will be many more albums by these figures."

Man misstänker att det kommer att bli många fler album från dessa figurer och deras samtida. Nu när de äntligen har återupptäckts så kommer rhythm-and-blues pionjärerna sannolikt inte att glömmas bort igen.

Kapitel 30: Livlina från Sverige

"Charles was and remains something else."

Charles var och förblir något för sig. På den tiden var han en rival till Little Richard ifråga om extravaganta excesser, utom på scen där han var förfiningen personifierad. Han var vacker som få och kvinnorna var galna i honom. Han reste överallt, även i Södern, i en ljusblå Fleetwood i oklanderlig kostym toppad med en minkcape och matchande slips. Alltid med sin rasrena Doberman ihopkrupen bredvid sig i framsätet, medan hans morfar, en fullblods-Cherokee, satt källpråk i baksätet. Vad alla *rednecks sheriffs* tyckte om detta kan jag bara föreställa mig, men Charles seglade igenom allt och överlevde på sitt eget strålande sätt, med många brustna hjärtan i kölvattnet bakom sig.

"I had a mink tie and a white silky gabardine suit and unborn calf shoes, very soft."

"Jag var alltid klädd i de vassaste kläderna. Jag hade minkslips och en vit silkeslen gabardinkostym och skor av mjukaste kalvskinn. Och jag hade fyra uppappare. En som stod vid pianot och höll upp vatten. En som höll folk borta från scenen, och en annan vid dörren för att kontrollera att klubbens ägare inte lurade mig. Jag hade också en medhjälpare på parkeringsplatsen utanför för att kontrollera att bilarna inte stals."

"I hesitated to write what I did, for I laid myself naked."

Jag tvekade att skriva som jag gjorde, för jag blottade mig totalt. Jag förklarade hur desperat jag var, och bönade och bad om hjälp. Jag framhärskade i att jag inte bad om något som jag inte hade rätt till, men min situation var så dålig att jag behövde pengar för att betala mat, bensin och hyra. Jag hade det mycket svårt, men skulle betala tillbaka pengarna om jag var tvungen. Ahmet svarade genom att skicka mig en check på 1 000 dollar.

"Out of the blue, just as things were really slowing down, came a lifeline from Europe."

Precis när allt verkligen gick på halvfart kom som en blix från klar himmel en livlina från Europa. Den var från Jonas Beerholm och Slim Notini, ett par *rhythm and blues freaks* från Sverige, som hade återutgivningsetiketten Route 66. De hade gett ut oauktoriserade samlingsskivor med olika artister, inklusive mig och Charles Brown, och ville nu ha dit oss för att turnera och få upp försäljningen. Även om de inte hade brytt sig om att licensiera materialet så ämnade de följa upp med royaltycheckar till alla inblandade. (Jag vet vad ni tänker, men de gjorde det verkligen.)

"He used to tell everybody that Ruth Brown was his girl."

"Han brukade berätta för alla att Ruth Brown var hans flickvän. Och en dag såg jag i tidningen Ebony att jag och Floyd hade förlovat oss. Och jag visste absolut ingenting om det. Jag var tillsammans med Willis Gator Tail Jackson på den tiden."

"What kind of party is this? Everybody's got their clothes on."

"Han kom in och såg sig omkring och sa: 'Vad är det här för party? Alla har ju sina kläder på sig.' Alla dessa människor, väluppfostrade och religiösa, blev så generade att de började smyga ut för att ta på sig ytterkläderna och försvinna."

"Ray Charles sure was cold-blooded."

"Ray Charles var verkligen känslolokall. Jag bad om löneförhöjning för att kunna betala 80 dollar för mitt hotell i L.A. liksom min vanliga hyra hemma i Omaha. Jag sa att jag inte kunde försörja min familj. Ray sa bara: 'Din familj är ditt ansvar, inte mitt.' Så jag var tvungen att lämna honom."

"There is only one other person who is as little liked."

"Det finns bara en person som är så lite omtyckt av andra musiker som Ray Charles, och det är Redd Foxx."

"He became one of the biggest authorities on the musical form."

När Bernholm avslutat sina studier i medicin så var han ett vandrande uppslagsverk kring rhythm and blues. Han blev en av de största auktoriteterna på denna musikaliska stil. Han byggde också upp en otrolig samling av rhythm and blues-skivor och ljudband. Han har förmodligen minst en exemplar av varje viktig rhythm and blues-artist sedan den nu avlidne Louis Jordan uppfann stilen i början av 1940-talet.

"The American dollar has been the corrupter of art."

Den amerikanska dollarn har korrumpert all konst, speciellt musik. (...) Rassituationen är också mer än någonsin till nackdel för svarta artister. En gång i tiden lät de [vita] svarta musiker spela blues, R&B och jazz. Det gör de inte längre. Det finns en arrogans hos många unga vita som tycker att de svarta inte ens kan spela jazz längre. Åtminstone i Amerika är det så, inte i Europa. Jag betraktar Europa som det sista hoppet för svart musik och svarta musiker, det sista fästet för att rädda dem från total glömska.

"The blues and jazz has become mainly a white thing."

"Den genomsnittlige unge svarte i ghetton idag har ett jobb, tjänar pengar och är utbildad. Han har ingen relation till musiken, till bluesen. Blues och jazz har blivit huvudsakligen musik för vita och kommer att avlägsna sig från sitt ursprung."

"We were playing the *Blue Angel* in Cincinnati at the time."

"Vi spelade på the *Blue Angel* i Cincinnati vid den här tiden, och hade mycket svårt att hålla sams. Amos hade druckit mycket under lång tid, så jag gick och la mig. Då hade jag den här drömmen. Jag och Amos var i Houston. Jag hade inte sett *the Astrodome* i verkligheten, men jag tror att jag i drömmen såg denna stora stadion med tak. Ut från byggnaden kom den vackraste musik jag någonsin hört. Och Amos drog mig hårt ditåt. 'Kom igen, Charles, låt oss gå in.' Då ser jag andra människor som går in. Dinah Washington, Nat Cole och Syd Nathan. Sedan insåg jag att de alla var döda. När jag vaknade bultade hjärtat riktigt hårt. Jag var bara tvungen att väcka Amos och berätta om drömmen för honom."

"Papa was interested but somehow missed out."

"Papa var intresserad men missade erbjudandet och Charles var inte intresserad. Några dagar efteråt var hela bandet så infekterade av gonorrhé att de inte kunde gå."

"For seven years I didn't even talk to a woman."

"I sju år pratade jag inte ens med en kvinna. Jag bodde i Paris, Texas, en liten stad med bara 200 invånare. Jag hade 17 000 dollar och jag köpte en massa konserver och stannade hemma och träffade ingen."

"His wife in Oakland took everything from him when they divorced."

"Hans fru i Oakland tog allt han hade när de skilde sig. Ivory Joe blev riktigt bitter efter detta. Han började bära pistol, och skulle inte tveka att använda den om han var tvungen."

"Johnny had the worst feet you ever know."

"Johnny hade den värsta fotsvett du någonsin kan tänka dig. Han bar cowboyboots och varje gång han stampade fötterna i marken var stanken bara för hemsk."

"He had six bullets in his head."

"Han hade sex kulor i huvudet. Det var en maffiamord. Ingen kan skjuta sig i huvudet sex gånger."

"I screwed Little Esther on the couch at home."

"Jag knullade Little Esther hemma på soffan när hon var 14 därför att hon bad om det. Senare stämde hennes mor mig, så jag var tvungen att berätta hela historien i domstol."

"Both Aretha and I started out before we were teenagers."

"Både Aretha och jag började jobba innan vi var tonåringar. Vi var hemifrån för första gången, och vi ville uppleva allt. Jag skulle inte använda uttrycket *sexuellt aktiva*. Jag skulle säga *sexuellt överaktiva*. Vi kunde inte vänta med att ligga med någon för det var vad det innebar att vara vuxen."

Kapitel 33: Clanka Lanka

"LISTENED TO THE NEW CHARLES BROWN ALBUM."

"Lyssnade på det nya albumet med Charles Brown, men jag var inte imponerad. Charles kan göra ett mycket bättre jobb. Jag ringde och sa det till honom. Han var överens med mig om att albumet lämnar mycket övrigt att önska. Vad hände med arrangemangen? Han förklarade också att han var ganska hes och att hans röst inte var i form."

Kapitel 34: Prästgården

I do have ballads, R&B, Rock and roll, swing, jazz.

Jag har ballader, R&B, rock and roll, swing, jazz. Du frågar mig om jag tror att de kommer att passa för Route 66. Jag säger ja till rock and roll, R&B och swing. Jag säger kanske för balladerna. Vilket naturligtvis innebär en ballad på varje sida av skivan. Jag säger nej för jazz. Jag säger ja för alla de färdigproducerade låtar jag har i min ägo om du ger ut ett album med titeln 'Screaming Jay Sings It All'. (...)

Det här är bara några av de färdiga produktioner jag har redo för att pressa och ge ut just nu. Jag har dock minst 250 eller 300 ytterligare låtar som jag kan spela in åt dig om du kan arrangera en turné någonstans i Skandinavien.

Jag är nöjd med allt du säger och erbjuder i ditt brev. Med undantag för pengarna för albumen och förskottet som förvirrar mig.

Kapitel 35: En bestående kärlek

"As soon as I walk in and see tons of equipment."

"Så snart jag kommer in och ser tonvis av utrustning på scen så vet jag att han inte kommer att göra det. Och konserten var usel, han var så dålig och jag har aldrig tidigare sett så många ungdomar lämna en konsertlokal."

"I am sure that Dylan does not want you to deify him."

"Jag är säker på att Dylan inte vill att du ska förguda honom. Jag är säker på att han vill att du ska ta lärdom, ja, men än mer viktigt är att du går hem som en bättre människa, och lever ditt eget liv, inspirerad av hans verk."

Kapitel 36: Obekvämt apostel

"I had been totally involved in the anti-Vietnam war demonstrations from the very beginning."

"Jag var totalt engagerad i demonstrationerna mot kriget i Vietnam. I den första demonstrationen så var vi ungefär 50 stycken som knäböjde med femton meters mellanrum framför Vita Huset – och FBI kunde ta riktigt fina bilder! Den här gången var vi ungefär 100 000 på rad utanför Vita Huset. Det var en riktigt ojust kamp, jag kastades i gatan av polisen och de hade tårgas."

The war in Vietnam finally went on too long, and Sweden became the only place to go to get out of the United States.

Kriget i Vietnam pågick slutligen för länge och Sverige blev det enda stället [att åka till] för att komma ut ur USA. En månad efter invasionen av Kambodja levde vi på en gård i mellersta Sverige, i stillheten och ljuset av en svensk midsommar.

"I decided that that if I wanted to live my life in a social democracy, I had to move to one."

"Jag bestämde mig för att om jag ville leva mitt liv i en socialdemokrati, så var jag tvungen att flytta till en. Så det är vad jag gjorde, vi i familjen flyttade till Sverige i januari 1971."

Kapitel 37: Dedicated

"It was disagreement with James Brown that contributed to the group's decision to break with King Records in the early '60s."

Det var oenighet med James Brown som bidrog till gruppens beslut att bryta med King Records i början av 60-talet. Browns grupp, the Famous Flames, modellerades på många sätt efter the "5" Royales. (...) Det var oundvikligt att en konflikt skulle uppstå mellan två grupper på samma etikett med närbesläktat material och ett liknande sound. Eftersom James Browns ego om möjligt är ännu större än hans talang, så är det förvånande att osämjan inte uppstod tidigare. Det är ironiskt att samma månad som the "5" Royales lämnade King så släppte James Brown sin egen version av Lowman Paulings 'Think' på samma bolag. The "5" Royales kunde bara sitta och titta på när den nya versionen rusade till toppen av listorna.

"Eillise Maye Pauling died last week."

Eillise Maye Pauling dog förra veckan. Hon var en pensionerad sömmerska, hängiven kristen och en godhjärtad kvinna som mestadels själv uppfostrade sitt enda barn, Darryl. Hon var också inspirationen till en kärlekssång som miljontals människor världen runt kan nynna.

I know when I saw Loman Pauling on stage.

Jag vet att när jag såg Loman Pauling på scenen så förändrades min stil och mitt liv. Han var en *one man show* som spelade kompgitarr, men med sylvassa riff inlagda vid behov. Jag började använda den stilen på inspelningar och alla älskade det så jag är skyldig Loman mycket.

Kapitel 38: Finger Poppin' Time

"I swear, for about the first eight bars I thought it was mine."

"Jag lovar, under de första åtta takterna trodde jag det var min version. Chubby Checker gjorde en perfekt efterapning. Han är en professionell imitator. Han tog till och med mitt 'ee-oh'."

"Just pretend you're wiping your bottom with a towel."

"Låtsas att du torkar rumpan med en handduk när du kommit ut ur duschen, samtidigt som du fimpar en cigarrett med bägge fötterna."

"Anybody could have sung 'The Twist' and had a hit with it."

"Vem som helst kunde ha sjungit 'The Twist' och fått en hit med Dick Clark bakom ryggen. Han var så mäktig på den tiden att han kunde spela ett grymtning i showen och det skulle bli en miljonsäljare."

"I knew what was going on from the beginning."

"Jag visste vad som pågick från början, när han inte ville spela min version av 'The Twist' och hans fru döpte om Ernest Evans till 'Chubby Checker'. Jag visste precis vad som hände, *man*. Men det bekymrade mig aldrig. Jag hade alltid en positiv inställning till det hela."

"He always pats me on the back."

"Han klappar mig alltid på ryggen. Men det är bara skenhelighet. Chubby Checker hatar allt jag står för, han och hans manager. Han gillar verkligen inte det faktum att han inte kan gå till historien utan att jag nämns samtidigt."

"He should love me even more."

"Han borde älska mig ännu mer. Jag gjorde honom så rik, jag gjorde honom till en mycket välbärgad man. Jag tror att 'The Twist' är den mest sålda skivan genom tiderna, och han skrev den låten. Han vältrar sig väl i pengar."

"The first thing you learn is everyone is a liar."

"Det första man lär sig är att alla är lögnare, och det enda som betyder något är sången. Köp låten, äg låten, men kom ihåg, oavsett vad de säger så är de lögnare tills de har övertygat dig om att de verkligen talar sanning."

"In 1984, Charly licensed 10 albums of the King label masters from the owners, Gusto Records."

"1984 så licensierade Charly 10 album från King Records från ägarna Gusto Records. I den första samlingen skivor, under våren 1985, fanns 'What You Get When The Getting Gets Good' (CRB 1090), en sammanställning av Hank Ballard & The Midnighters största hits. I januari vann albumet en utmärkelse från Goldmine magazine som den bästa r&b-återutgivningen 1985."

Kapitel 40: Ruth och rättvisan

"Judging by the amount of press attention that resulted, the gesture didn't go unnoticed."

"Att döma av mängden uppmärksamhet i pressen så gick inte gesten obemärkt förbi."

"Earl broke my spirit that night."

Earl bröt ner min kämpaglöd den natten. Han lämnade mig utan någonting. Den stora Ruth Brown, rhythm and blues-legend som blivit sång *stylist*, televisions- och scenartist, liggande naken på magen med ansiktet i smutsen uthärdande varje hån och förolämpning som livet hade att erbjuda, med värk från slagen som hade gett blåmärken runt ögonen, spräckt läppen, fått tänderna att lossna, men som på något konstigt och barmhärtigt sätt bedövat benen [Ruth Brown hade ända sedan en trafikolycka på 1940-talet ständig värk i benen].

"Those old "session costs", according to the royalty report."

Dessa gamla "inspelningskostnader" var, enligt royaltyrapporten jag hade fått av Atlantic, långt högre än vad de hävdade jag hade tjänat under mer än tjugo år. För att vara exakt så uppgick inkomsterna totalt till 785 dollar, fördelade på 354 dollar hemma och 431 dollar utomlands. Howells ansiktsuttryck när jag nått denna del av berättelsen var obetalbar.

"Ruth last had a statement in 1964, then never received another until 1983."

"Senaste gången Ruth fick en royaltyrapport var 1964, sedan fick hon ingen ny förrän 1983. Men hennes skivor säljs internationellt och försäljningen förväntas rapporteras till artisten."

"Ahmet loved to be the good guy."

"Ahmet älskade att vara den snälle killen. Han betalade inte dessa människor ens i närheten av vad de var värda och hade rätt till, men han var glad när de kom till honom och sa: 'Jag har haft otur och behöver hjälp med att sköta mina amorteringar på huset.'"

"One of the founding goals of the Rhythm & Blues Foundation."

"Ett av de grundläggande målen för Rhythm & Blues Foundation är att tillgodose de ekonomiska och medicinska behoven hos äldre artister. För detta ändamål förvaltar stiftelsen ett bidragsprogram som fungerar som ett skyddsnät för de behövande. Stiftelsen har hjälpt till att betala allt från glasögon och instrument till sjukhusvistelser och vård i hemmet. Våra bidrag har placerat mat i tomma skafferier, hållit värmen igång och sett till att lampor inte varit avstängda. Tyvärr är det också så att familjer vänder sig till stiftelsen för att få hjälp att begrava artister som var hyllade i livet men som glömts bort när de dör."

"Just to be in this room, just to look in back of me on this stage at these faces."

"Bara att vara i det här rummet, bara att kunna se mig om på denna scen, väcker minnen som jag aldrig kommer att kunna förklara för er. Charles Brown som nästan hamnade i fängelse för min skull i Mississippi eftersom de inte lät mig komma in i restaurangen. De ville sätta oss i fängelse. Kommer du ihåg det, Charles?"

"To stand here at the stage of the Smithsonian."

"Att stå här på Smithsonians scen och inse att något av kvalitet har kommit till en *plats* av kvalitet."

Kapitel 41: Avslut

"The Smithsonian is very committed to keeping the legacy of this music alive."

"Smithsonian är mycket engagerat i att hålla arvet av denna musik levande. Museet tillhandahåller lokaler för och samarbetar med R&B Foundation, en organisation som försöker att återvinna förlorade royalties till artister, och tillförsäkra dem en del av den ekonomiska ersättning och det erkännande som de nekades till under sin storhetstid. Vi har nyligen börjat samla in och bevara föremål från dessa artisters karriärer, och ser fram emot att kunna göra dem full historisk rättvisa i framtiden. Ert goda arbete kommer att vara en värdefull hjälp för oss och jag hoppas att kunna bevara det här i museet."

Epilog: Sam

"When we were both living in Sweden I would call him from time to time."

"När vi bägge bodde i Sverige så ringde jag honom då och då, och ibland sågs vi över en kopp kaffe. Han hade haft ett ganska fantastiskt liv, under 50-talet och början av 60-talet delade han sin tid mellan tre kulturella kraftfält: North Beach i San Fransisco, French Quarter i New Orleans och Greenwich Village i New York. Han intervjuade musiker, spelade själv, och skrev romaner, pjäser och poesi. Ett av mina favoritcitater kommer från när jag en gång frågade honom om han gick på allsångsträffar i the Village på 50-talet: 'Varför skulle jag gå och sjunga *Michael Row the Boat Ashore* när jag kunde gå och se [Thelonious] Monk på the Five Spot?' Ja, eller hur?"